

TRILOGIE ZHOUBNÁ LÁSKA

SKŘIVAN

KDYŽ SE NENÁVIST ZMĚNÍ VE VÁŠEŇ...

& ŘEMEN

BRYNNE WEAVER

PŘELOŽILA KATEŘINA HARRISON LIPENSKÁ

Copyright © 2024 by Raelene Samms

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Harrison Lipenská, 2025

Cover © Najla Qamber, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6839-4 (pdf)

Brynnne Weaver

Skřivan & Řemen

Trilogie Zhoubná láska

přeložila Kateřina Harrison Lipenská

VAROVÁNÍ OHLEDNĚ OBSAHU

Přestože je *Skřivan a Řemen* černá romantická komedie a doufejme, že vás skrze šílenství rozesměje, je opravdu černá! Čtěte prosím uvážlivě. Pokud máte dotazy k následujícímu seznamu, neváhejte mě kontaktovat na brynneweaver-books.com nebo na některé ze sociálních sítí (nejaktivnější jsem na Instagramu a TikToku).

- Oční bulvy, ale ne oční důlky... (nemáte zač)
- Zuby a zubní produkty
- Možná vám zhnusím pizzu a pivo. A taky smoothies (pořád se neomlouvám)
- Sněhová těžítka
- Autokanibalismus...? A můžete se pustit do debaty
- Četné zbraně a ostré předměty, včetně šipek, nůžek, pistolí, pil, nožů, brusek, hoblíku a malého nástroje zvaného enukleační lžička
- Oddělené prsty
- Možná se necháte inspirovat k novému uměleckému využití epoxidové pryskyřice
- Srážky motorových vozidel
- Utonutí na různé způsoby
- Nemoc blízkého člověka v terminálním stádiu

- Podrobné sexuální scény zahrnující (nejen) hračky pro dospělé, škrčení, hrubý sex, mírné ponižování, sex na veřejnosti, pegging, úchylku na chválu
- Odkazy na rodičovské zanedbávání a zneužívání dětí (není popisováno)
- Odkazy na sexuální násilí na dětech (není popisováno)
- Náboženské odkazy/náboženská traumata
- Výrazný a barvitý jazyk se spoustou „rouhání“ – nestěžujte si, že jsem vás nevarovala
- Zraněný pes (příčina zranění není popsána a pes je v pořádku, slibuju!)

V knížce je hodně umírání... Vypráví o nájemném vrahovi a sériové vražedkyni, kteří se do sebe zamilují, takže to je asi jasné.

*Pro ty z vás, kteří už víte o zmrzlině
z Kavky a Řezníka, právě jste si přečetli
varování a pomysleli si: „S tou pizzou
to snad nemyslí vážně... nebo jo...?“
Tohle bude něco pro vás.*

PROLOG

ODPAL

Lark

„Takhle to vypadá, když tě doženou důsledky tvých činů, zlato,“ vysvětluju Andrewovi, zatímco rozmotávám zápalnou šňůru k ohňostroji uvázanému mezi jeho stehny.

Zoufale se snaží řvát, ale jeho výkřiky zadržuje páska nalepená přes ústa.

Od pohledu byste to do mě nejspíš neřekli, ale je to tak... Jeho děs mi zní jako rajská hudba.

Andrew se na své židličky zmítá a vzlyká. Věnuju mu zářivý úsměv a dál ustupuju přes louku směrem k lesu, kde budu dost blízko, abych viděla strach v jeho očích, ale zároveň dost daleko, aby mě silné kmeny chránily, až ho nechám samotného na mýtině. Jeho tlumené prosby jsou nasáklé zoufalstvím. Rychlé výdechy mu vycházejí z nosu v obláčkách mlhy stoupajících k obloze poseté hvězdami.

„Víš, proč tam sedíš s rachejtlemá přivázanýma k péru a já stojím tady s roznětkou?“ křiknu na něj.

Zavrtí hlavou a pak začne kývat, jako by se nemohl rozhodnout, která odpověď by tu trýzeň mohla ukončit. Pravda je taková, že je úplně jedno, jakou možnost zvolí.

„Kdybych ti strhla z pusy tu pásku, nejspíš bys mi začal vykládat, jak *strašně moc tě mrzí*, že jsi v naší posteli šukal Savannah, když jsem nebyla doma, co?“

Horečně přikyvuje, ale všechny jeho předvídatelné kecý zadržuje vrstva lepidla. *Je mi to líto, tak hrozně líto, už to nikdy neudělám, miluju tě, přísahám...* blablabla.

„Obávám se, že kvůli tomu tady nejsme.“

Andrew zamrká, snaží se rozluštit, jak to myslím. A jakmile se můj úsměv promění v zuřivý škleb, zmocní se ho skutečná panika. Možná na něj zapůsobila má slova, možná ta veselá jiskřička v mých očích. Anebo to, jak ho upřeně pozoruju. Nebo možná ten smích, co se ozve, když palcem škrtnu kolečkem zapalovače, který svírám v dlani. Možná kombinace toho všeho. Pomočí se. Pramínky stékající po jeho nahých, rozřesených nohách se lesknou ve svitu měsíce.

„Přesně tak, zlato. Znáš tvá tajemství. *Všechna* tvá tajemství.“

Dál se na Andrewa upřeně dívám a plamínek přitom přibližuju k roznětce.

„Sakra, málem bych zapomněla.“ Nechám oheň zhasnout.

Andrewovo tělo se uvolní úlevou a nadějí.

Vlastně je to celkem roztomilé.

Asi bych ho neměla soudit tak přísně, kdysi jsem taky měla naději. Věřila jsem *v nás*.

Ale byla jsem naivní, když jsem si myslela, že tenhle zlobivý kluk je pro mě ten pravý. Ta dvě dobře umístěná tetování vypadala sexy. Ty věčně rozcuchané vlasy působily dojmem, že má všechno na háku.

Dokonce i fakt, že si nedokázal udržet práci, mi připadal tak nějak oprávněný, i když nevím proč. Nějak jsem sama sebe přesvědčila, že je to nefalšovaný rebel.

Pak jsem odjela a on ošukal naši kámošku Savannah a mně došlo, že není rebel, ale debil.

A nejen to. Když jsem se dozvěděla, že mi zahrnul, vlezla jsem mu do telefonu a zjistila, jak moc jsem se ve svém takzvaném příteli spletla. Našla jsem zprávy holkám, které byly příliš mladé, než aby věděly, že nemají věřit sexy

bubeníkovi jen proto, že jim tvrdí, jak jsou krásné, a slibuje jim všechnu svou pozornost. Našla jsem něco víc než zlobivého hochu.

Našla jsem predátora.

A dostal se mi pod kůži. Jenže já jsem si před lety slíbila jedno:

Už nikdy.

Když vzhlednu k noční obloze, ve skutečnosti nevidím přítomný okamžik. Nevybavuje se mi ani vztek a znechucení, které jsem cítila, když jsem procházela Andrewův telefon. Vystupuje vzpomínka na šedé kamenné věže prestižní Střední umělecké školy v Ashborne s měděnými špičkami mířícími ke hvězdám. I teď, po tolika letech, cítím strach, který provázel každický můj nádech. Byl to hrad plný temných místností a hnusných tajemství. Hrad lítosti.

Predátoři podobní Andrewovi tenhle krásný svět zamořili jako kobylky. Někdy se zdá, že snad neexistuje místo, které by jich bylo ušetřeno, dokonce ani pevnosti jako Ashborne, které mají být nedotknutelné. Nádherné a působivé. Odlehle. *Bezpečné.* Stejně jako v přírodě i tady platí, že ty nejkrásnější věci jsou často ty nejzákeřnější.

A pan Laurent Verdon, umělecký ředitel Ashbornu? Ten měl plnou pusou krásných slibů.

Zaplaví mě lítost. Lítost nad smrtí pana Verdona.

Ale ne taková, jakou si možná představujete.

Měla jsem ho zabít já.

Jenže teď to břemeno a jeho následky ponese na svých bedrech po zbytek života moje nejlepší kamarádka, Sloane.

Pevně zavřu oči, až se mi pod víčky začnou tetelit mihotavé skvrnky bílého světla. Když je znovu otevřu, minulost je už zase bezpečně uložená na svém místě. Tehdy jsem neměla žádnou sílu. Teď je ale situace jiná.

Predátoři sice dávají krásné sliby, ale ten můj je jednoduchý a prostý.

UŽ NIKDY.

Slib to není nijak zvláštní ani slavnostní, ale snažím se ho plnit ve *velkolepém stylu*.

Zhluboka se nadechnu podzimního vzduchu. Pak se usměju na Andrewa a chvíli hrabu v tašce, až najdu přenosný reproduktor, ke kterému si připojím telefon.

„V takových chvílích je atmosféra fakt důležitá, co myslíš?“ Zeptám se, pustím „Firework“ od Katy Perry a nastavím hlasitost na maximum.

Předvídatelné? Ano. Dokonalé? Taky ano.

Zpívám si a nesnažím se skrývat široký úsměv. Na rozdíl od toho, co naznačuje Katy, Andrewa nejspíš nic moc hezkého nečeká, ale zato v sobě určitě bude mít pořádnou jiskru.

„No, tak to asi spustíme. Ty víš, cos provedl. Já to vím taky. A oba víme, že tě nemůžu nechat jít. Jak říkám, zlato,“ houknou na něj přes hudbu a pokrčím rameny. „Důsledky.“

Zapálím roznětku za zvuků čerstvé dávky Andrewova zoufalství. „Tak pa, zlato. Bylo to... něco,“ zavolám přes rameno a zmizím v bezpečí lesa.

Andrewovy výkřiky tvoří nádhernou harmonii s crescendo hudby a bubny ohňostroje, který se s praskáním rozléhá do noci. Jeho utrpení je úchvatnou podívanou plnou barevných jisker, salv zářivých světél a ohlušujících zvuků. Upřímně řečeno, je to o dost důstojnější odchod, než si zaslouží. Něco takového se jen tak někomu nepoštěstí.

Je to naprostá nádhera.

Nevím přesně, kdy Andrew přestane řvát, protože teď už vybuchují rachejtle Triple Whistler. Jsou strašlivě *hlučné*.

Když exploze ustanou a poslední jiskry připomínají spíš padající hvězdy, vystoupím na mýtinu. Z černé, kouřící hromady uprostřed louky se line zápach ledku, síry a spáleného masa.

Opatrným krokem dojdu až k němu. Nepoznám, jestli ještě dýchá, a nehodlám mu nahmatávat puls. Stejně by to

nemělo žádný význam. Přesto se dlouho dívám, za doprovodu hudby, která pořád zní z místa ve vysoké trávě, kam jsem postavila reproduktor. Možná hledám známky života. Nebo možná čekám na známky života v sobě. Normální člověk by cítil vinu nebo smutek, ne? Přece jsem ho dva roky milovala. Nebo jsem si to aspoň myslela. Jenže já doopravdy lituju jen toho, že jsem neodhalila dřív, co je Andrew opravdu zač.

Ale ten drobný náznak výčitek svědomí přebízí pocit zadostiučinění. Úlevy. Má to něco do sebe, když odhalíte tajemství a vyhodíte ho do vzduchu za doprovodu zářivě barevných světél. A dodržela jsem slib. Trpět budou jedině ti, kteří si to zaslouží. A postarám se o to sama. Jestli ukončení tohoto života nechá šrám na nějaké duši, ta duše bude moje.

Už nikdy.

Hudbou pronikne tiché zaúpění. Nejdřív znejistím, ale pak se to ozve znovu, zahalené v obláčku dýmu.

„No, nekecej, drahouši,“ řeknu s nevěřicným smíchem. Moje srdce radostně zpívá. „Ty jsi fakt ještě naživu?“

Andrew neodpoví. Nevím, jestli mě vůbec slyší. Oči má pevně zavřené, kůže spálenou a rozervanou, z ohořelých ran vytéká krev. Nespouštím oči z páry, která vychází z jeho otevřených úst, a prohrabávám se taškou, dokud nenajdu, co hledám.

„Doufám, že sis užil vystoupení. Vydařilo se skvěle,“ řeknu, odjistím zbraň a přitisknu mu hlaveň na čelo. Do noci se ozve další tiché zasténání. „Ale na přídatek už nemám racejtle, takže budeš muset zapojit fantazii.“

Zmáčknu spoušť, ozve se poslední rána a na světě je zase o jednu kobytku méně.

A já cítím jediné.

Nezranitelnost.

„Víš, jak se to říká,“ volám na chlapa uvnitř auta klesajícího pod hladinu, který prosebně buší na okénko. „Kapitán se potápí s lodí!“

Nejspíš mě neslyší. Ale to nevadí. Jen se usmívám a mám jednu rukou, ve druhé držím namířenou zbraň pro případ, že by okénko povolilo a jemu se podařilo vyklouznout.

Tlak stoupající vody mu únik naštěstí prakticky znemožňuje a za pár okamžiků už je vozidlo ponořené. Z černé vody stoupají bubliny, jak auto houpavě klesá pod něžné vlnky přehrady Scituate. Přední světla se zvednou ke hvězdám a zablikají, když se voda dostane do elektriky.

„No, nazdar.“

Tohle není dobrý.

Vlastně je to úžasný. Ale taky dost průšvih.

Koušu se do rtu a dívám se, až světla zhasnou a hladina se zatáhne. Jakmile jsem si jistá, že už se nic dalšího neozve, vyndám si telefon a otevřu kontakty. Můj palec se zastaví na Ethelině čísle. Vždycky volám jí, když se něco podělá. Je pravda, že auto s mrtvolou na dně přehrady by už nejspíš bylo trochu nad Etheliny síly, i kdyby čas ještě stál na její straně a mohla mi pomoci.

S povzdechem ťuknu na číslo o jednu pozici výš.

Odpovědi se dočkám po druhém zazvonění.

„Skřivánku,“ ozve se můj nevlastní otec. Nad tou dětskou přezdívkou zakoulím očima, ale pak se usměju.

„Ahoj, tati.“ Podle mého opatrného tónu hned vytuší, že se asi něco semlelo.

„Copak, holčičko? Stalo se něco?“

„No...“

„Někdo pozvracel koberec?“ zeptá se. Pravděpodobně si dal na halloweenském večírku pár skleniček, protože si zřejmě ještě nevšiml, že se z mé strany linky neozývá dunění basů ani rozjívěné hulákání. „Řeknu Margaret, ať ti tam hned ráno pošle někoho na úklid. Nedělej si s tím starosti.“

Z přehrady se jako vykřičník vyloupne jedna poslední usvědčující bublina. „Mmm... potřebovala bych uklidit něco jinýho...“

Telefon ztichne.

Polknu. „Tati...? Jsi tam?“

Na jeho konci se zavřou dveře, které utlumí smích, hlasy i hudbu. Pak už slyším jeho roztřesený dech. Úplně ho vidím, jak si přejíždí prsty po čele v marné snaze zachovat klid. „Lark, co se děje, sakra? Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem úplně v pohodě,“ řeknu, jako by se stala jen drobná nepříjemnost, přičemž si zakrvácené tričko tisknu k místu ve vlasech, kde mi pulzuje hluboká rána. Předpokládám, že se usmívám trochu jako šílenec. Kostým Harley Quinn a dvacet vrstev make-upu celkovému dojmu asi taky moc nepomáhají, takže mám víc důvodů, proč být vděčná, že tu nikdo není. „Vyřeším to, jen bych potřebovala telefonní číslo.“

„Kde jsi? Provedla něco Sloane?“

„Ne, rozhodně ne,“ řeknu pevným hlasem a můj úsměv okamžitě zmizí. I když mě štve, že ho hned napadne, že za mé trable může ona, své podráždění radši spolknu. „Sloane je nejspíš zalezlá doma v posteli s nějakou sprostou knížkou a tím děsným kocourem. Já jsem na celý víkend pryč. Nejsem v Raleighu.“

„A kde teda jsi?“

„Na Rhode Islandu.“

„Zatraceně.“

Vím přesně, na co myslí, totiž že na takový průser jsem příliš blízko domovu. „Mrzí mě to, fakt. To auto se prostě...“ Hledám slova, která by situaci správně vysvětlila, ale napadá mě jen jedno. „... potopilo.“

„Tvoje auto?“

„Ne. Moje je...“ Kouknu přes rameno směrem ke svému escalade, které na mě mrká rozbitými světly. „Moje už na tom taky bylo líp.“

„Lark –“

„Tati, já si to vyřeším. Jen potřebuju telefon na uklízeče. Ideálně s odtahovým vozem. A možná nějakým potápěčským vybavením.“

Dutě se zasměje. „Děláš si srandu?“

„S kterou částí?“

„Doufám, že se všema.“

„No,“ přemýšlím nahlas, když se nakloním ze skalnatého srázu a podívám se dolů na vodu, „možná by stačil někdo, kdo umí šnorchlovat. Nepřipadá mi to *tak hluboký*.“

„Kristepane, Lark.“ V telefonu se ozve útrpný povzdech. Nenávidím ten pocit zklamání. Jako by stál těsně vedle mě a díval se na mě tak jako už tolikrát. Pohledem, který říká, že by si přál, abych byla lepší, ale nedokáže mi zlomit srdce tím, že by to řekl nahlas. „Tak dobrá,“ souhlasí nakonec.

„Dám ti číslo na firmu Leviatan. Budeš muset říct číselný kód. Ale jméno *neříkej*. Ani do telefonu, ani až přijedou. Jsou to sice profíci, ale jsou to nebezpeční lidé, holčičko. Chci, abys mi každých třicet minut, dokud nebudeš doma, poslala zprávu, že jsi v pořádku, rozumíš?“

„Jasně.“

„A *neříkej jméno*.“

„Chápu. Díky, tati.“

Pak se mezi námi rozprostře dlouhé ticho. Snad chce říct ještě něco, vynadat mi, položit mi pár nepříjemných otázek. Ale mlčí. A když konečně promluví, řekne jen: „Mám tě rád, holčičko. Buď opatrná.“

„Taky tě mám ráda. A budu.“

Jakmile zavěsíme, přijde mi od něj zpráva s telefonním číslem a šestimístným kódem. Vytočím číslo a ozve se zdvořilá, ochotná žena, která si zapíše všechny údaje. Její otázky jsou přímé a mé odpovědi stručné. *Jste zraněná? Ani ne. Kolik mrtvých? Jeden. Někaké zvláštní požadavky na provedení úklidu? Potápěčské vybavení.*

Když mi sdělí všechny podmínky a platební údaje, zavěsím a otočím se zpátky ke svému escalade, pod jehož pomačkáním kapotou tiše tiká chladnoucí motor. Mohla bych počkat uvnitř v teple, ale neudělám to. Tahle havárie mi ještě víc nabourá můj už tak dost rozhozený spánek, takže rozhodně nemám potřebu sedět ve vřaku a přivolávat si další noční můry. I tak ale stálo za to sledovat, jak jde ten parchant ke dnu.

Další rozmáčkнутá kobyłka.

Když se mi kamarádka z rodného Providence svěřila se zvěstmi o zvrhlém učiteli na střední škole, kam chodí její mladší sestra, netrvalo dlouho a dotyčný úchyl se chytil na návnadu mých falešných účtů na sociálních sítích. Zakrátko mě začal prosit o fotky a schůzku s „Gemmou“, mým pubertálním alter egem. A já si pomyslela: *A proč by ne? Můžu přijet domů na návštěvu, oslavit Halloween a zbavit se nějaké havěti.* Technicky vzato se mi to asi podařilo, i když jsem původně neměla v úmyslu pana Jamieho Merricka potopit. Doufala jsem, že ho zatlačím ke kraji silnice, střelím ho do obličeje, seberu nějakou důstojnou trofej a nechám ho tam ležet, přesně jak si takový odpad zaslouží. Bohužel mu zřejmě došlo, že je v průšvih, a málem mi utekl. Asi jsem se prozradila, když jsem se mu neúspěšně pokusila prostřelit pneumatiku,

protože nechtěl zastavit. Nejspíš taky nepomohlo, že jsem přitom mávala zbraní z okénka a řehkala se jak blázen.

Ačkoli to může znít překvapivě, zastřelit někoho na opuštěné silnici a pak beztravně ujet není zas tak těžké. Ale o něco těžší je zamést stopy, když je vaše auto obtisknuté na jeho autě.

Na druhou stranu, zatlačit toho hajzla do přehradu má větší dramatický efekt.

„Nakonec všechno dobře dopadne,“ šeptám si pro sebe, zatímco mincí povoluju šrouby na zadní poznávací značce. Přední vypadá jen jako zmačkaný kus plechu – tu jsem už z cesty sebrala. Když skončím, vytáhnu si z escalade kabát a přes miniaturní šortky a síťované punčocháče si navléknu šedé tepláky. S pistolí bezpečně uloženou v tašce vyndám dokumenty z přihrádky v palubní desce, přehodím si tašku přes rameno a zavřu dveře.

Chvilí jen tak stojím na strmém břehu, v místě, kde se Jamieho auto převrátilo a vymrštilo ho na onen svět. Jeho tvář vidím před očima úplně jasně, protože se do ní těsně před nárazem opírala světla mého auta. Vykulené, panikařící oči. Kudrnaté blond vlasy. Ústa otevřená v neslyšném výkřiku. Byl vyděšený. Věděl, že brzy umře, a netušil proč.

Neměla bych kvůli tomu být smutná?

Protože nejsem. Ani trochu.

Mrknutím zaženu vzdorovitou zuřivost, která mi pořád proudí v žilách, a zašklebím se nad jeho podvodním hrobem. „Karma občas potřebuje postrčit, co vy na to, pane Merricku?“

Spokojeně si povzdechnu a vykročím směrem od břehu.

Napíšu nevlastnímu otci, že jsem v pořádku, a nastavím si časovač na příští zprávu. Pak lezu po rozeklaných kamelech, dokud nenajdu místo, kde mě ze silnice není vidět. Přes copánky si natáhnu kapuci, své tělo, rozbolavělé z nárazu, rozložím na žulový balvan a zadívám se na oblohu. Ideální místo na čekání.

A pak čekám. Skoro tři hodiny.

Během té doby občas projede kolem nějaké auto, ale mezi balvany mě nikdo nevidí. Nikdo nezastaví, aby se podíval, co se stalo s escalade. Než auto úplně zdechlo, podařilo se mi ho zaparkovat v příkopě podél přehrady, a pokud nejedete po méně frekventované cestě a nedáváte opravdu dobrý pozor, nevšimnete si, že je nabourané. Takže když k mému SUV pomalu přijíždí veterán se řvoucím motorem a zastaví vedle něj, hned si ho všimnu. Srdce mi buší jako o závod, ale dál se krčím mezi kameny a vyhlížím.

Na mobilu mi pípne zpráva z neznámého čísla.

Zde.

„Stručné a výstižné,“ pomyslím si, než si stoupnu. Trochu se mi točí hlava a nohy se mi podlamují, ale cestu k autu jakž takž zvládnou.

Motor zhasne. Jednou rukou si držím tašku u těla, mé prsty spočívají na studené rukojeti pistole.

Když uprostřed cesty zaváhám, dveře auta se skřípavě otevřou a vystoupí muž, jehož svalnaté tělo je obepnuté černým neoprenovým oblekem. Obličej mu zakrývá maska, takže jsou vidět jen oči a ústa. Má mohutnou postavu, ale všechny jeho pohyby jsou ladné.

Sevru zbraň o něco pevněji.

„Kód,“ zavrčí.

Volnou rukou si přejíždím po čele a snažím se vzpomenout si na řadu čísel, kterou jsem si několikrát zopakovala, když mi ji táta poslal. Jelikož na mě ten divný chlápek nepokrytě zírá, přemýšlím asi o něco déle, než bych měla. „Čtyři, devět, sedm, nula, šest, dva.“

Měsíc nesvítí, takže oči toho muže sotva vidím, ale cítím, jak mi jeho pohled klouže z obličeje až k prstům na nohou a zase zpátky.

„Zraněná,“ zašeptá, jako by se záměrně snažil, aby to znělo, jako by spolkl štěrk.

„Co...?“

Přijde blíž. Couvám, ale stihnu udělat jen tři kroky, a už mě drží za zápěstí. Myšlenky na zbraň vytěsni neúprosný, ale jemný dotek jeho dlaně, která mě zahřeje na chladné kůži. Rozsvítí baterku a namíří ji do vlasů.

„Stehy,“ řekne jenom.

„Aha... no, ty jsem tady zrovna neměla,“ odpovím.

Tím si vysloužím jen zavrčení, jako by to byl můj problém, že jsem si sama nezašila ránu na hlavě.

Prudce škusnu rukou, ale drží mě. Pokus vykroutit se z jeho sevření je také marný – jen mi stiskne zápěstí ještě pevněji, pak mi posvítí do levého oka, do pravého a zase zpátky.

„Bezvědomí?“ zeptá se.

Když přimhouřím oči a nakrčím nos na znamení nevyslovené otázky, poklepe mi baterkou na hlavu.

„Au –“

„Bezvědomí?“ zopakuje znovu rozkazovačným tónem, i když skoro šeptem.

„Myslíš jako, jestli jsem omdlela? Ne.“

„Nevolnost?“

„Trochu.“

„Otřes mozku,“ ušetdří mi diagnózu. Pustí mé zápěstí, jako bych byla nakažlivá, otočí se a zamíří ke křižovatce, kde jsem projela stopku a narazila do auta Jamieho Merricka.

Váhavě následuju toho muže, který si svítí baterkou na asfalt. Nepoví mi, co hledá, ale předpokládám, že pátrá po úlomcích aut, které tu musely po srážce zůstat.

„Otřes mozku jsem ještě neměla. Mohla bych upadnout do kómatu?“ zeptám se, když ho doženu, a jdu mu dál v patách.

„Ne.“

„Myslíš, že mám krvácení do mozku?“

„Ne.“

„Ale jak to můžeš tak jistě vědět? Jsi doktor?“

„Ne.“

„To je dobře, protože k pacientům se chováš hrozně.“

Ušklíbne se, aniž by se otočil. Pak najednou prudce zastaví, takže mu málem vrazím obličejem do zad. Stojím tak blízko, že cítím vůni moře, která se line z jeho neoprenu. Není těžké si představit ohromné svaly schované pod tenkou vrstvou syntetické gumy, která nás odděluje. Měla bych teď přemýšlet, jestli taky surfuje nebo jak asi vypadá, když se na pláži svléká? Nejspíš ne. Jenže přemýšlím.

Odtrhnu svou představivost od obrazu jeho otravně vysportovaného těla a místo toho se zaměřím na pomalý pohyb světla baterky, jehož kužel přejíždí po cestě od jednoho příkopu k druhému a zpátky.

Namíří světlo ke svým nohám a znehybní, jako by ho napadlo něco neodbytného.

A čím déle tam stojí, tím snazší pro mě je si vzpomenout, že je vlastně trochu kretén.

Momentálně mi to sice moc nemyslí a jsem trochu pomalá, ale velmi rychle se vracím k faktům – tenhle chlap je blbeček, co neumí říct víc než jedno slovo, a naprosto nekompetentně na mě bručí domněnky o mém zdravotním stavu, jako by vůbec o nic nešlo.

Otřes mozku, řekl.

„Co když –“

„Opilá?“ zavrčí a prudce se ke mně obrátí.

Zamrkám na něj. V hrudi mi vzplane vztek. „Co prosím?“

„Opilá?“

Předkloní se. Naše tváře jsou od sebe jen pár centimetrů. Pak se zhluboka nadechne nosem a můj doutnající vztek vybuchne jako sopka.

Oběma rukama do něj strčím. *Kristepane*, je jak mramorová socha. Zase se narovná, takže se vykloní z mé osobní

bublíny, ale jen proto, že chce, ne proto, že bych ho k tomu přiměla.

„Ne, nejsem opilá, takže klidně můžeš používat delší než jednoslovné věty. Žádný alkohol jsem neměla.“

Hlasitě vydechne.

„A ne? Cítil jsi snad něco, když jsi mi očuchával obličej jako totální psychopat?“

Tím si vysloužím odfrknutí.

„Přesně tak. Takže ti pěkně děkuju za tvý naprosto zbytečný soudy, ty Bubu Batmane,“ řeknu a pohrdavě mávnu rukou směrem k jeho neoprenovému obleku, „ale nikdy bych si nesedla za volant opilá. Vlastně moc nepiju.“

Zabručí na znamení čehosi, co by mohla být úleva. „Hm.“

„A když už piju, tak jsem roztomilá, jen abys věděl. Nezpůsobuju nehody.“

„Nehody,“ zavrčí, a i když je to zase jen jedno slovo, sarkasmus v jeho tónu se nedá popřít. Máchne baterkou. „Žádný šmouhy po smyku.“

Zahihňám se. „Jaký šmouhy...?“

Ze rtů se mu vydere frustrovaný povzdech. „Po smyku,“ zavrčí znovu podrážděně a já si zkusím odkašlat, abych potlačila smích. „Kdyby ses snažila zastavit, zůstaly by tady šmouhy po smyku.“

Teď už se neudržím a nahlas se rozesměju. A i když má Bubu Batman masku, cítím na kůži jeho upřený pohled.

„Chápu, že asi žiješ někde pod šutrem s ostatními mlokama, ale to je z filmu. *Jednotka příliš rychlého nasazení*. Šmouhy po smyku. Víš? Film se Simonem Peggem a Nickem Frostem...? Timothy Dalton se napíchne na kostelní věž v miniaturní vesničce? Fakt prča.“

Následuje dlouhé ticho.

„To jako vážně? Nejdelší věta, kterou ze sebe tím batmanským šepotem vysoukáš, je o šmouhách po smyku a čekáš, že se nebudu smát?“

„On toho moc nenamluví,“ ozve se odněkud ze tmy další hlas. Po mé pravici se mihne pohyb. Než se stačím otočit, Batman mě chytí kolem pasu a strčí za sebe. Taška mi spadne na zem a obličejem narazím do neoprenové stěny Batmanových zad.

„Krucinál –“

„Odlož tu bouchačku, kámo. To jsem já,“ řekne nový hlas a zadrží proud nadávek, který jsem se chystala spustit. Nový chlápek se zasměje a Batman uvolní své sevření. Teď, když se mi přestala točit hlava, začínám chápat, co se právě stalo. Instinktivně se postavil mezi mě a nebezpečí, aby mě schoval.

Vykouknu přes Batmanovo rameno a vidím dalšího muže v masce, který stojí jen pár metrů od nás. Zvedl ruce na znamení míru, ale stojí naprosto klidně, navzdory tomu, že na něj můj ochránce míří zbraní.

Mou zbraní.

„Hele, ta je *moje*. Vrať mi ji.“

Bubu Batman se ušklíbne, když mu poklepu na biceps, a spustí zbraň k boku.

„Ne,“ řekne a odejde.

Nechá mě ve tmě a zamíří k tomu novému chlápkuvi. Moje taška mi leží u nohou a obsah rozepnuté kosmetické brašničky je rozsypaný po asfaltu. V tlumeném světle si sbírám věci a zachytávám útržky jejich tichého rozhovoru. *Auto odtáhnout... Tělo je ve vodě... Asi telefonovala. Jen blbá nehoda...*

Blbá nehoda.

Tváře mi pod vrstvou bílého make-upu začnou hořet. Nutkání vyhrknout pravdu je tak silné, až se mi svírá hrdlo, ale spolknu ho a skloním se k zemi, abych si sebrala zbytek rozsypaných věcí, které házím do tašky, zatímco na oba muže vrhám pohledy, které nevidí.

Změnilo by se něco, kdybych jim řekla, jak to bylo? Jsou to profesionální *uklízeči*. Řeší průšvihy lidí mnohem víc ujetých

a nebezpečných, než jsem já. Určitě už zažili všechno, od skutečných nehod až po mučení a všechno mezi tím. Čemu by uškodilo, kdyby se dozvěděli pravdu?

Jenže nemůžu riskovat, že se to doznaní dostane k mé rodině. Sice to nejsou žádní svatoušci, ale já mám svou roli, a zatímco *agentka chaosu* je příhodná, *vražedkyně* rozhodně ne.

A tak si nasadím sluníčkový úsměv, přehodím tašku přes rameno a vyrazím k nim.

„Nerada ruším vaši superhrdinskou šeptací seanci, ale asi bychom se měli dát do práce, ne? Do východu slunce zbývájí čtyři hodiny a dvaadvacet minut,“ řeknu a mrknu na hodinky. Když zvednu oči, nový chlapík naklání hlavu, jako by ho můj rychlý výpočet překvapil. Pravděpodobně oprávněně, vzhledem k pochybnému prvnímu dojmu. Když přejdu pohledem k Batmanovi, vidím jen úzké štěrbinky jeho očí. Ale narovná se, zvednu bradu a obrním se proti jeho soudům. „Tak co? Čím dřív to budeme mít z krku, tím dřív už se nemusíme nikdy vidět.“

„Mně to vyhovuje, Bebí Barbie,“ odsekne můj rytíř v neoprenu. V jeho hlase zachytím přízvuk, přestože se ho snaží skrýt, ale nedokážu si ho zařadit.

„Neutop se, Bubu Batmane. Co by si Rhode Island počal bez tvých příkladných služeb zákazníkům a empatie při sdělování diagnóz?“

Nový chlápek si odfrkne, zatímco já si založím ruce a pusťím se do přetlačované v zírání s Batmanem, která trvá asi tak šest let. Konečně to vzdá a hodí mou zbraň v pouzdře svému partákovi s přísným pokynem, aby mi ji nevracel. Pak se s povzdechem otočí na patě a odkráčí k autu pro potápečskou výstroj.

S tím novým mlčky sledujeme, jak náš mrzutý společník kontroluje kyslíkové láhve, táhne výstroj na břeh, přezouvá se z bot do ploutví a noří se do černé vody.

„Já jsem Conor,“ představí se mi můj nový společník a podá mi ruku, ale nespouští oči z přehrady.

„Vzteklá Barbie,“ odpovím a ruku přijmu. „Známá taky jako Harley Quinn, jen na jeden večer.“

„To mi došlo. Super make-up.“

„Díky. Tvůj kámoš by asi nesouhlasil. Chová se vždycky jako kretén?“

„Většinou. Jo.“

„Paráda.“

„Normálně je spíš takovej ten rejpací kretén. Dneska večer čistě kreténskej kretén.“

„Všestrannej kretén. To je dobrý vědět.“

Conor se usklíbne a podá mi zbraň, ale drží ji, dokud se mu nepodívám do očí. „Neudělej nějakou blbost.“

„Slibuju.“

„A jestli tě někdo bude prudit, střel ho,“ dodá Conor. Přikývnu a on uvolní zbraň ze sevření. Pomalu a opatrně ji vytáhnu z jeho dlaně. Naposledy se na mě zkoumavě podívá, pak se otočí a odejde po prázdné silnici.

„A co když mě bude prudit tvůj kámoš?“ zavolám za ním.

„Toho střel rozhodně. Ale miř na kolena. Zbytek by ještě moh bejt užitečnej.“

Usměju se, strčím zbraň do tašky a pak obrátím pozornost k vodě. Pod zvlněnou hladinou vidím slabé světlo vodotěsné baterky. Po chvíli se ozve zvuk motoru a k mému escalade přijíždí odtahový vůz. Conor ho zkušeně upevní, a jakmile má hotovo, jde na břeh čekat na svého společníka.

Za pár okamžiků se na hladinu vynoří tělo, které následuje můj rozmrzelý temný rytíř.

Srdce mi buší, když vyplivne dýchací přístroj a obtočí paži kolem mrtvolu, aby ji vytáhl na břeh. Přistihnu se, že zatímco se na něj dívám, pohrávám si s popruhem tašky. Pohled jeho očí jako by se mi během toho krátkého setkání vypálil do kůže.

I teď, přestože z téhle vzdálenosti a v noci nemůžu nic vidět, stále cítím, jak se do mě zařezává jeho neviditelná čepel.

Proč by mě mělo zajímat, jak se na mě dívá? Co si myslí? Neví nic o mně ani o tom, co se stalo a proč se to muselo stát. Neví o slibu, který musím dodržet.

„Je to úplně cizí člověk,“ řeknu si nahlas, protože myšlenky nestačí. „Víckrát už ho neuvidíš.“

Udělám pár kroků dopředu a pozoruju, jak Conor pomáhá vytáhnout tělo na břeh, zatímco Batman vylézá z vody a odhazuje své vybavení na kameny. Když skončí, společně zvednou Merrickovo tělo, Conor ho drží za bezvládné nohy a Batman za ruce. S pár vzdechy a škobrtnutími se dopotácí k silnici a mrtvolu mi hodí k nohám.

Dlouhou chvíli je slyšet jen jejich dech.

Oba se na mě dívají. A já se dívám na ně. Snáší se hus-té ticho. Jako by čekali, až začnu zpívat a tančit, ale já jsem zapomněla text i choreografii. Nemůžu si vzpomenout, co mám dělat.

Conor nakloní hlavu a mně to konečně dojde.

Přitisknu si ruku na srdce a pokynu směrem k tělu rozvalenému na asfaltu.

„Ach... Bože... To je hrůza... Co jsem to provedla...“ A pak je zase ticho. Odněkud ze stínů lesa zahouká sova. „Taková tragédie...“ Pokračuju a otírám si suché řasy.

„Jsem z toho tak smutná... Nikdy si to neodpustím.“

„Kristepane na nebi,“ zašeptá Batman. „Typický.“

„Co prosím?“

„Typický,“ řekne znovu a přistoupí ke mně, aby se na mě mohl podívat zblízka a z výšky. „Jsi něčí dokonalá princeznička a chudák nevinnej kluk, co se ti připletl do cesty, je ti úplně u prdele.“

Protest, který chci vznést proti Merrickově „nevinnosti“, se rozplyne, když Conor přejede rukou po Batmanově hrudi ve snaze ho uklidnit. „Hej, kámo, to stačí –“

„Prostě spoléháš na to, že někdo přijde a uklidí za tebe ten tvůj bordel,“ vrčí dál Batman přes Conorovy opatrné protesty. Už zase slyším ten přízvuk. „Prostě si proplouváš životem a všechno kolem je ti úplně fuk.“

Udělám prudký výpad dopředu, takže zmenším vzdálenost mezi námi natolik, že přes vůni vody z přehrady ucítím jeho mátový dech. S výrazem, který nebude mít daleko ke smrtícímu, se zadívám do jeho maskované tváře. „Je teď vhodná chvíle na to, abych ti připomněla, že jsem tvoje klientka? Nebo to mám nechat na později? Tohle je tvoje *práce*, vzpomínáš?“

„Ne, to teda není.“

„Myslela jsem, že jsi uklízeč.“

„Tak to sis myslela špatně, Bebí Barbie.“

„Proč tady teda jsi?“

„Protože nemám na vybranou, krucinál.“

Batman se ke mně otočí zády, sehne se, zvedne Jamieho ochablou paži a s heknutím si mrtvolu přehodí přes rameno. Když se ke mně přiblíží a probodne mě pohledem, nehnu ani brvou, i když mi srdce s každým úderem silně naráží do kostí.

„Vůbec mě neznáš,“ syкну.

Očima mi sežehne kůži. „A ani bych nechtěl,“ odsekne.

Dívám se, jak nese tělo k odtahovému vozu. Nespouštím oči z jeho postavy, která mizí ve stínu, ani když se Conor zastaví po mém boku.

„Omlouvám se za něho,“ řekne Conor tichým hlasem a rukou v rukavici si přejeje po zátylku. „Je jenom... no jo. Má špatnej večer. Víím, že se tomu asi těžko věří, ale není v tom nic osobního. A asi už to dělá moc dlouho.“

Přikývnu a odtrhnu pohled od odtahového vozu, kde má Batman plné ruce práce s balením těla do igelitu a pak do deky. I když slyším, jak chrčí námahou, když Merricka zvedá na korbu, pořád se soustředím na les. Stromy mě lákají, abych si mezi nimi našla klidné místo, kde bych mohla chvíli

posedět se svými myšlenkami. Možná bych našla klid, kdyby svět na chvíli ztichl...

„Zítřka večer se sem vrátíme s nákladákem s hydraulickou rukou a vytáhneme to auto z vody. Dneska ještě uklidím, co zůstalo na silnici,“ řekne Conor a přeruší mé chvilkové fantazírování. Cítím jeho oči na své tváři, ale nepodívám se na něj. „Támhle Batman... se sice občas chová trochu neurvale, ale jinak je naprosto spolehlivý. Vyřídíme to. Postaráme se, aby tě s tímhle místem nic nespojovalo. Žádný záznamy. Žádný důkazy. Brzy to bude, jako by se ta nehoda vůbec nestala.“

„Jasně,“ zašeptám, ale úsměv mi nevydrží. Jestli ho měl uklidnit a ukázat, že jsem úplně v pořádku, tak se to nepovedlo. Když se ke Conorovi potočím, vidím, jak se mu v očích mihne obava, přestože zbytek obličeje mu zakrývá maska. Zkusím svůj úsměv trochu vylepšit. „Jaká nehoda, ne?“

„Přesně,“ zasměje se. Odchází, aby pomohl rozladěnému temnému rytíři posbírat z kamenů potápěčskou výstroj a nalozit ji do auta, a nejspíš si myslí, že to byl jen nepovedený vtip. A i když mi na tváři zůstává nepatrný stín úsměvu, s nímž čekám, až kolem mě oba projdou, uvnitř se cítím tak sama jako ještě nikdy.

Batman hodí neoprenový oblek do otevřeného kufru svého vintage Dodge Chargeru. Převlékl se do černých džínů, které obepínají jeho svalnatá stehna, černé košile s dlouhými rukávy a čisté masky. Natáhne si nový pár kožených rukavic a vykročí ke mně, zatímco odolávám nutkání sevřít zbraň, kterou mám schovanou v tašce.

„Vyrážíme,“ procedí mezi zuby, když dojde skoro k místu, kde jsem zůstala stát uprostřed cesty.

Založím si ruce. „A co třeba: ‚Vyrážíme, prosím.‘ Nebo: ‚Co kdybychom vyrazili? Můj batmobil čeká, krásná dámo.‘“

V chladném vánku se ozývá táhlé hučení. Nejdřív mě napadne, že se k nám odněkud z dálky blíží auto. Možná se špatným tlumičem výfuku.

Ale ne.

Ten zvuk vydává on. Vrchí.

Ustoupím, ale vrazí do mě. Pohybem vyvolávajícím závrať si mě hodí přes rameno a otočí se, načež se moje vnitřnosti začnou odrážet od jeho kostí a svalů, jak pochoduje k zaparkovaným autům. Včas zachytím své věci, aby nespadly na zem, a nutkání střelit ho do zadku je téměř stejně neodolatelné jako nutkání pozvracet mu záda.

„*Koukej mě sakra pustit.*“ Moje snaha ho praštit je stejně marná jako všechno ostatní, co zkusím, od kroucení přes nádvky až po máchání obrovskou taškou.

„To určitě, ty katastrofo.“

S dalším prudkým trhnutím se ocitnu na zadku a nohy mi visí z kufru jeho auta.

„V žádném případě,“ zavrčím. Snažím se z kufru vyškrábat, ale mám pocit, jako by mi někdo vysál mozek a nalil mi místo něj do hlavy polívku. Všechno se houpe. Myšlenky. Svět. Obsah mého žaludku. Trvá mi příliš dlouho, než si vzpomenu, jak se ovládají končetiny. Než se mi to povede, Batman už mě má v pasti a rukama v rukavicích se opírá o dno kufru po obou stranách mých nohou. Konečky palců se dotýká mých stehů. Zabírá veškerý prostor, a i když zavřu oči, jeho přítomnost je všude. Cítím vůni máty a vody. Na tváři mě hřeje jeho dech. Když se setkám s jeho pohledem, přitáhne mě intenzita modrých očí umocněná černou maskou.

V krku mi kyne knedlík. Třes mi prostupuje pažemi až do prstů. „Prosím, ty to nechápeš,“ hlesnu.

„Dovnitř.“

„Ne.“

„Hned.“

„Prosím,“ zašeptám. „Do kufru ne. Pojedu s odtahovkou.“

„Nepojedeš. Můj parták odtud poveze haldu důkazů. A já nebudu riskovat, že tě někdo uvidí sedět vepředu,“ zahučí Batman.

„To mi připadá dost extrémní a spíš mám dojem, že mě prostě nechceš vedle sebe.“

Batman pokrčí rameny a nakloní se ještě o kousek blíž. Z mezery mezi námi zůstane jen tenká nitka. Očima sklouzne k mým karmínově a černě namalovaným rtům, po nichž mám rozmazaný hustý make-up. „To se asi nikdy nedozvíš,“ odpoví tichým chrčivým hlasem. „Ale jiná možnost není.“

Štípe mě v nose, ale odmítám podlehnout návalu frustrovaných slz. Nebudu před tímhle kreténem brečet. Jestli cítí, jak se mi třesou kolena, nedá to na sobě znát. Jen přenesu váhu směrem ke mně, oči upřené do mých. Víím, že neustoupí. A on to vidí. Pozná okamžik, kdy si to konečně uvědomím.

Ramena mi poklesnou. „Já tě prosím,“ zašeptám.

„Obávám se, že se ti to moc nedaří.“

„Ty seš fakt kretén.“

„A ty se odtud chceš dostat stejně jako já. A to se stane jedině takhle, takže na tvém místě sklapnu,“ řekne a pak mi položí ruku na hlavu a jemně mě tlačí dolů, zatímco druhou za mnou zavírá víko a strká mě do tmy. Pevně zaklapnu oči. „V Providence tě vypustím a můžeš zas dělat pitomosti podle svého gusta. Do té doby se snaž chovat slušně.“

Kufr se s cvaknutím zavře. Otevřu oči do úplné tmy. V uších slyším tlukot svého srdce. Slzy, které jsem před ním skrývala, teď tečou proudem, schoulím se do klubíčka a tisknu si tašku k hrudi, za hlavou mě studí Batmanův svlečený neoprenový oblek. Jeden jeho rukáv si přiložím na čelo, kde se mi vytvořila vrstva sražené krve, bílého make-upu a potu, kterou si chci seškrábnout z kůže.

Jsi v pořádku. Jsi v pořádku, jsi v pořádku, jsi v pořádku. Víš, co máš dělat.

Opakuju si svou mantru tak dlouho, dokud se můj panický dech nezklidní natolik, že začnu vnímat tlumená slova, která si Batman vyměňuje s Conorem. Vedou stručný a pragmatický rozhovor. Moje naděje, že Conor svému kámošovi

domluví, se vytratí, jakmile se o chvíli později dveře řidiče skřípavě otevrou a zase zabouchnou. Motor s vrčením naskočí a pak se rozjede.

Potřebuju nový plán.

Svůj vztek držím na uzdě a snažím se ho přetavit v soustředění, zatímco projíždíme několika mírnými zatáčkami a postupně nabíráme stálou rychlost. Když jsem si jistá, že Batman uvěřil, že se budu *chovat slušně*, bouchnu pěstí do víka kufru, rukama se s vervou opírám do kovu.

„Nevím, jestli ti to už někdo někdy řekl, ale seš *pěknej kre-tén*,“ křičím, z očí mi pořád ještě tečou slzy. Vyrážím ze sebe pravidelné výkřiky a doprovázím je kovovým bušením. „*Kre-tén, kre-tén, kre-tén.*“

„Sklapni,“ zavrčí a přitlačí na plyn.

„K tomu bys mě musel donutit, ty kreténe.“ Znovu začnu bušit a on konečně zesílí hudbu, aby mě přehlušil. V tu chvíli mé rány i protesty zeslábnou, až docela ztichnou.

Jakmile jsem přesvědčená, že si myslí, že tohle kolo vyhrál, zapnu si na telefonu svítilnu a prohrábnu tašku.

Můj šílený smích zaniká v hluku motoru a hudby, když zpocenýma a roztřesenýma rukama vyndávám z tašky vibra-páku od své kytary Jackson. Narodila jsem se sice jako Montagueová, což s sebou nese pořádnou dávku pošahané historie, ale jsem taky Covaciová a můj nevlastní táta mě naučil spoustu užitečných triků, třeba jak vyprostit ruce svázané stahovacím páskem. Jak uvázat katovskou smyčku. Jak nabít zbraň.

A jak se dostat z kufru auta.

Retro zámek je trochu ošemetný, ale výhoda je, že na mechanické palubní desce pravděpodobně není žádná kontrolka, která by varovala mého nevrlého řidiče, když se mi ho na třetí pokus podaří otevřít. Držím mechanismus, aby se víko kufru jen pootevřelo a já mohla sledovat ubíhající silnici. Ještě pořád jsme mimo civilizaci, není tu žádný provoz, žádní

chodci, skoro žádné domy. Jen les. Já a tma a červená zadní světla rozpitá do černé noci.

Auto zpomalí. Hnací hřídel se uvolní, jak Batman přeřadí a zabrzdí. Zadní světla se rozzáří. Blikání na pravé straně signalizuje odbočení.

Odklopím víko tak akorát, abych vyklouzla z kufru. Není to nijak elegantní manévr. Rozbiju si koleno o asfalt a roztrhnu si tepláky. Zůstanu klečet za nárazníkem, takže se mi výfukové plyny rozlijí po obličejí. Víko jemně přidržím, aby si ho nevšiml ve zpětném zrcátku. Staré panty jsou natolik tuhé, že se kufr neotevře, když tlak uvolním. Úplně ho zavřít nedokážu, ale pokud si mě Batman nevšimne při odbočování, možná budu mít dost času zmizet.

Sundá nohu z brzdy a světla zblednou. Motor se s vrčením a obláčkem šedého kouře znovu roztočí. Auto odbočí a odjede.

Ještě chvílku vyčkávám, skrčená na prázdné silnici. Pak vstanu, otřu si z tváře zaschlé slzy, zhluboka se nadechnu a vydám se opačným směrem.

Vůbec mě neznáš, pomyslím si, když se naposledy podívám za veteránem mizícím v zatáčce.

A má pravdu.

Ani by nechtěl.

ČISTÝ STŘED

Lachlan

... O ROK POZDĚJI

„Takhle příjemné odpoledne už jsme dlouho nezažili,“ prohlásí Leander a hodí šipkou. Vteřinu nato se mezi betonovými stěnami rozlehne skřehotavý výkřik, jak se kovový hrot zabodne do tváře Robbieho Ushera. V obličejí se mu už třese několik dalších šipek, jak se chvěje strachem a bolestí. Jeho vzlyky prosakují přes roubík, kterej mu roztahuje koutky úst a odhaluje oteklý, zkrvavený dásně. Po horních i dolních zubech mu zůstaly jen díry, až po stoličky. Kromě krvácejících dásní vypadá zvlášť bolestivě šipka visící ze spodního rtu. Z tý má Leander pochopitelně největší radost.

Zatím.

Musím přiznat, že takhle jsem si svůj život nepředstavoval – že budu v pátek večer v šéfově sklepe vytrhávat kleštěma zuby a hrát šipky s lidskou hlavou. Koho by to napadlo? Když o tom tak přemýšlím, asi jsem v dětství nijak zvlášť nedumal nad tím, co bych chtěl dělat, až vyrostu. Soustředil jsem se hlavně na přežití. Nepamatuju si, že bych snil o tom, že budu hasič, policajt, učitel nebo tak. Zato si vybavuju, jak jsem dokola uvažoval, jestli by mi prošla vražda. Dokonce jsem si to přál na třináctý narozeniny, když bráchové schrsatili dost peněz na přísady na dort.

A všichni víme, co se říká o přáních.

Leander mi nabízí další šipku položenou na rozevřený dlaní. Zírám na ni. Spolкну odpor. Podrážděnej povzdech zatlačím zpátky do hrudi. Snažím se udržet si apatickou masku. Ale Leander Mayes mě zná od mých sedmnácti let, kdy se zjevil jako anděl v mý nejtemnější hodině.

Netušil jsem, že ten anděl je ve skutečnosti ďábel.

„No tak, Lachlane. Víš, jak moc mě šipky baví.“

„Hm...“ řeknu a dávám si načas, zvednu sklenici ke rtům a dlouze se napiju. *Zatraceně*. Dal bych si něco silnějšího, ale z vlastní zkušenosti vím, že není radno v pátek večer ochutnávat Leanderovy zásoby třicetiletý whisky, když má chuť udělat si „příjemný odpoledne“. Když se to stalo naposledy, probral jsem se o tři dny pozdějc na obrubníku v Carlsbad v Novém Mexiku, cpal jsem se melounem a neměl jsem ani páru, jak jsem se tam dostal. V *Novém Mexiku*. Ten parchant. Leander se šklebí, jako by mi vlezl do mozku, když si od něj vezmu šipku a hodím ji někam směrem k Robbiemu, aniž bych spustil oči ze svého šéfa. Podle zvuku kovu o beton usoudím, že jsem minul a trefil zeď.

Leander si povzdechne a prohrábne si rukou stříbrný vlasy. Oči mu vesele září, i když se zkouší tvářit zklamaně.

„Víš,“ řekne a vezme do dlaně další šipku, „vždycky jsem dodržoval, co jsem ti slíbil. Nikdy jsem po tobě nechtěl, abys zabil nevinného člověka. A ty víš stejně dobře jako já, že tady Robbie není žádný svatoušek.“

Má pravdu. To vím. Jméno Robbie Usher jsem během těch let slyšel mockrát. Jednou ho dokonce zmínil i můj brácha Rowan, protože si ho vyhlíd jako cíl, jenže pak se ten lehkomyslnej hajzlík pustil do toho každoročního vražedného klání se Sloane a o drogový dealery typu Robbieho se přestal zajímat.

„No, já mám prostě radši, když se to udělá rychle. Čistě. Ne... takhle,“ řeknu a mávnu rukou směrem k Robbiemu.

Když se na něj podívám, zkouší prosit o milost. Potůčky slz a hlenů, co mu tečou po bledý kůži, zbarvuje krev. „Moje práce je zabíjení. Ne uklízení. Ani mučení.“

„Tvoje práce je to, co zrovna potřebuju.“

Znovu se zadívám do Leanderových očí barvy mechu, jejichž veselí už ale vyhaslo. Zůstalo jen varování.

„Pokud si dobře pamatuju, když jsi naposledy zapomněl, co máš v popisu práce a jak by ses u toho měl chovat, dostal ses trochu do potíží. Rozhodně si nevzpomínám, že bych ti tehdy zadal, abys vytočil jednoho z našich nejvýznamnějších zákazníků, nebo jo?“

Ačkoli mě často napadne, že bych měl bejt imunní vůči emocím, jako je stud nebo rozpaky, někdy mě přepadnou a rozpálí mi tváře. Stejně jako teď, když si vzpomenu na dohru úklidových prací, na který mě poslal loni na Halloween. Tahle konkrétní zakázka šla tu noc úplně do kyttek, spolu s mýma nadějema, že se ze služby u Leandera konečně vymaním.

A co mě štev nejvíc? Že vlastně ani nevím, *proč* jsem se k tý holce, po který jsem měl uklidit, choval jako kretén.

Možná jsem byl prostě vytočenější, že jsem musel nechat Fionna na tom pitomým večírku, když byl zjevně v prdeli, protože jsem musel jet řešit ten úklid, i když to není moje práce. Možná proto, že se chovala, jako že ta smrt a chaos, co zrovna způsobila, vůbec nic neznamená. Možná to bylo i tím, že byla očividně zraněná, i když mi tvrdili, že je v pořádku. Rozhodně *nebyla* v pořádku. A to mě z nějakýho důvodu rozčílilo skoro stejně jako to, že jsem se na Halloween musel potápět v tý černý ledový vodě. Nedokážu vlastně říct, co byla ta poslední kapka. Víím jen, že se mi Bebí Barbie dostala pod kůži. A já jsem jí to sakra dovolil. A co hůř, zdrhla a já ani nevím *jak*.

Zavrtím hlavou.

Zíráme jeden na druhýho dlouho, než Leanderův výraz změkne. Položí mi ruku na rameno, na druhý má pořád položenou šipku jako nějakou vzácnost.

„To Robbie má na svědomí poslední várku duhového fentanyl, kterou našli poldové minulý týden při té razii. *Duhového fentanyl*. Vyráběl drogy, co vypadají jako bonbóny,“ zašeptá Leander a já slyším ten temný nápěv. Leander zvedne obočí, když Robbie z druhé strany místnosti vypískne na protest. „Cílí na děti, Lachlane. A tentokrát zrovna natrefil na děti, jejichž rodiče si můžou najmout někoho, kdo opravdu dokáže vnést spravedlnost tam, kde je jí nejvíc zapotřebí. Někoho jako tebe.“

Obrátím pozornost k Robbiemu vzpínajícímu se proti stahovacím páskům, který mu poutají zápěstí a kotníky ke kovový židli. Ty vykulený oči nejsou nevinný. Když tlumeně nařiká, jsou to sobecký prosby, ne projevy lítosti. Ačkoli jsem se neobtěžoval zjišťovat podrobnosti o Robbieho nejnovějších kouscích, než jsme ho dostali, vím, že Leander nelže. Nelže nikdy.

Když беру šipku z Leanderovy dlaně, nespouštím z Robbieho oči. Nepotřebuju se na svého šéfa otáčet, abych zjistil, jak reaguje. Cítím to. Vydechne mi svůj úsměv na kůži a pak ustoupí.

Hodím. Robbie vyjekne, když ho šipka trefí do čela, odrazí se od kosti a přistane mu v klíně.

„Teda! Dobrý pokus. Málem čistý střed. Ale pořád vedu,“ zhodnotí Leander a už se připravuje na další hod. Zrovna se chystá šipku vypustit, když se z reproduktorů ozve bezpečnostní upozornění. Oba se naráz otočíme k obrazovce zavěšený za barem. Zápas v rugby je ztlumenej a v pravém horním rohu obrazovky se objeví příjezdová brána Leanderova sídla. Čeká před ní stará Honda Civic.

O vteřinu později se Leanderovi rozezvoní mobil. „Pusťte ho dovnitř,“ řekne místo pozdravu. Zavěsí bez rozloučení a já na obrazovce sleduju, jak se brána otevírá. Auto se rozjede po příjezdové cestě, která se klikatí mezi borovicema.

Místo sklenice si vezmu do ruky pistoli a zaměřím k bezpečnostním dveřím vedoucím ze suterénu, zatímco Leander

nechá vyletět šipku. „Hned jsem zpátky,“ zabručím. Robbieho pronikavej jekot je mi v patách, ještě než se za mnou zavře hradba z těžký oceli.

Po těch zvucích utrpení působí ticho ve zbytku domu úplně sladce, jako balzám na duši. Říjnový slunce už je tak nízko za stromama kolem domu, že všechny kusy drahého nábytku a pečlivě vybraný dekorace halí stíny. Leanderova manželka a dospívající děti na víkend odjely. Dokonce i členové ochranky si drží odstup. Šéf občas rád předstírá, že je jen obyčejnej chlápek, co žije jednoduchej život. Chlápek, co si v pátek večer dá pár piv. Pohraje si s náradím. Objedná si jídlo. Možná si chvíli zahraje šipky.

Jenže jak je pro toho vysoce funkčního psychopata typický, svý brutální vtípky propašuje v podstatě do všeho, co dělá.

Otevru vchodový dveře, zbraň držím schovanou za tlustým mahagonem, hlaveň namířenou na toho kluka. U Leandera není opatrnosti nikdy dost.

„Jedna pepperoni a jedna masožroutská?“ zeptá se a zkontroluje účtenku.

Nervózně se mi obrátí žaludek. Pizza nikdy není dobrý znamení. Leander se vždycky chová líp, když máme thajskou kuchyni – dobrým jídlem plýtvá nerad. „To bude ono.“

Dám klukovi dýško, zamknu za sebou dveře, zbraň zastrčím do pouzdra a krabice nesu zpátky do sklepa. Cestou se toužebně ohlídnu na nástěnný hodiny. Skoro půl šestý. Ještěže mám výmluvu, takže odtud dneska můžu vypadnout relativně brzy.

Když vejdu do místnosti, má Robbie v kůži zapíchnutý o tři šipky víc.

„Paráda. Umírám hladu. Tohle je sport, víš,“ řekne Leander a hodí šipku vysokým obloukem, nejspíš doufá, že se Robbiemu zapíchne do hlavy jako praporek. Místo toho ho trefí do stehna, kovovej hrot projede hluboko a pronikavý kvílení našeho zajatce doplní hudbu puštěnou z repráků na stěnách.